

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **R. N.**, nar. X
st. příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2021, č. j. CPR-10038-52/ČJ-2017-930310-V238 a č. j. CPR-10038-52/ČJ-2017-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalované, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 10. 3. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

KRPA-87376-14/ČJ-2017-000022-ZAM, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a rozhodnutí ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87376-14/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě uvedl, že řízení o správním vyhoštění bylo protiprávní, v rozporu s českými i evropskými předpisy, s velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již ve svém odvolání. Žalobce dále na odvolání odkázal.
3. Žalobce namítal, že správní orgány na projednávaný případ chybně neaplikovaly § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „**zákon o zaměstnanosti**“), a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce je zaměstnanec polské společnosti O. T., sp. z o.o. (*dle listin zřejmě správně O. T., sp. z o.o. – pozn. soudu*), a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie - přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce se nacházel na území ČR v souladu s právními předpisy, jestliže sem byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost V. T. s.r.o. a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele žalobce i Evropská komise. Ačkoliv žalobce opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.
4. Žalovaná dále pochybila, když nezačala přezkumné řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), a neodložila vykonatelnost rozhodnutí.
5. Navrhl, aby obě napadená rozhodnutí byla zrušena a věc byla žalované vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřela, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledala pochybení, a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Dne 9. 3. 2017 byla provedena policejní akce „R. 2017“ se zaměřením na kontrolu cizinců. Akce byla provedena v provozovně R. společnosti V. P. s.r.o. Zde byl při výkonu práce kontrolován i žalobce, který předložil cestovní pas Ukrajiny, ve kterém měl polské vízum typu „D“ s platností od 5. 12. 2016 do 2. 6. 2017 s délkou pobytu 180 dnů. Žalobce nepředložil žádné

jiné dokumenty opravňující jej k výkonu práce. Následně bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, v rámci nějž byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce vypověděl, že přicestoval do Polska dne 10. 12. 2016, kde pracoval jako uklízeč, název firmy nevěděl. Ve firmě mu sdělili, že má jet do ČR pracovat pro společnost R. s.r.o., kam přijel, podepsal nějaké dokumenty k práci, obdržel čip na docházku, mělo mu být vypláceno zhruba 1 200 zlotých v Polsku. Nevěděl, kdo mu dal smlouvu podepsat. Pracovní povolení má jen polské. Nevěděl, kdo mu práci na adrese P., X. zprostředkoval, neznal ani jméno této osoby, ani státní příslušnost. Nevěděl, kdo a kdy jej přijal do práce. Pracovní smlouvu nepodepsal, měl jen nějaký dokument, který dostal v ČR. Tento dokument nemá. Jeho práci kontroloval koordinátor, žalobce neví, kdo to byl.

9. Ve správním spise se nachází pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností O. T., sp. z o.o., ze které je patrné (je psána v polském jazyce), že byla uzavřena dne 1. 1. 2017, smlouva byla účinná od uvedeného dne, téhož dne byl uzavřen dodatek ke smlouvě, ve kterém bylo změněno místo výkonu práce z adresy X na adresu v České republice – X., P. (dále Areál X H. P., OC X P. a X. U.). Součástí spisu je také dokument vztahující se k sociálnímu zabezpečení, dále informace ze dne 1. 1. 2017, podle které je žalobce zaměstnán u společnosti O. T., sp. z o. o., a vyslán k plnění úkolů ke společnosti V. T. s.r.o. Ve spisu se dále nachází smlouva o poskytování příhraničních služeb uzavřená mezi společností O. T., sp. z o. o., (dodavatel) a společností V. T. s.r.o. (odběratel), podle které se dodavatel zavazuje pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící a úklidové práce na území ČR, plnění smlouvy je dodavatel oprávněn zajistit prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, zaměstnanci vyslaní dodavatelem podléhají vedení dodavatele, jsou vysláni na účet dodavatele. Obsahem spisu je dále objednávka V. P. ze dne 1. 1. 2017 na balící práce učiněná společností V. T. s.r.o. jako odběratelem u společnosti O. T., sp. z o.o., a to na dobu od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. Dále je obsahem spisu rámcová smlouva o dílo uzavřená společností V. P. s. r. o. (objednatel) a společností V. T. s.r.o. (zhotovitel) ze dne 29. 7. 2016, podle které se zhotovitel zavazuje provádět dílo (zajištění včasného vyskladnění zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, příjem palet zboží, zajištění úklidových prací apod.) na základě objednávek objednatele potvrzených zhotovitelem na adrese X, P., v časech a lhůtách uvedených v objednávkách. Dané strany spolu uzavřely též podnájemní smlouvu ze dne 1. 1. 2017 týkající se objektu na adrese X, P. Konečně se ve spise nachází dopis ze dne 31. 3. 2017, podle kterého Evropská komise uvádí, že je možno delegovat zaměstnance do jiného státu bez nutnosti pracovního povolení.
10. Žalovaná odmítla odvolání žalobce jako nepřípustné, neboť se práva na odvolání vzdal. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla nejprve Městským soudem v Praze zamítnuta (rozsudek ze dne 8. 8. 2017, č. j. 1 A 66/2017 – 39), po zrušení Nejvyšším správním soudem, dále jen „NSS“, (rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017 – 17) pak bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2019 č. j. 1 A 66/2017 – 76 rozhodnutí žalované zrušeno a vráceno k dalšímu řízení s tím, že závěr žalované o účinném vzdání se práva na odvolání žalobcem je předčasné. Žalovaná následně vydala obě napadená rozhodnutí. Žalovaná po zhodnocení důkazů uzavřela, že žalobce prokazatelně hledal pracovní uplatnění v ČR (přístup k pracovnímu trhu ČR) prostřednictvím polské firmy, která s ním dne 1. 1. 2017 formálně uzavřela právní vztah pro výkon práce a obratem dne 1. 1. 2017 jej měla vyslat na území ČR. Tímto způsobem došlo k obcházení právních předpisů ČR, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, a tím narušena regulace trhu ČR. Za daných okolností se nelze dovolávat principu volného pohybu pracovních sil a služeb. K odvolací námitce žalobce uvedla, že výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se již několikrát zabýval NSS např. v rozsudcích č. j. 2 Azs 289/2017-31, 36, nebo č. j. 4 Azs 134/2018-18, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35,

případně pak odkázala i na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-279/80 Webb, C-307 Vicoplus). Rozhodnutí byla podrobně žalovanou rozebrána a byl zdůrazněn závěr, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh. Žalovaná se pak věnovala i argumentaci žalobce ohledně vyjádření Evropské komise (strana 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaná pak shrnula, že ze spisového materiálu vyplynulo, že pravou podstatou výkonu práce účastníka řízení na území ČR nebylo vykonat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho údajného polského zaměstnavatele příjemci služby na území ČR. Je zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit pod ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod ust. § 95 odst. 1 tohoto zákona, takže účastník mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Účastník vykonával pracovní činnost ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu, na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za slíbenou odměnu. Povolení pro výkon práce na území ČR neměl, není přitom rozhodné, zda o této povinnosti věděl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce i žalovaná k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 9. 2017, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
14. Pokud šlo o první napadené rozhodnutí, tvrzení žalobce o velkém počtu procesních nedostatků a odkaz na podané odvolání nepředstavuje řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, který je ostatně zastoupen advokátem, tj. odborníkem v oboru práva, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalované za nezákonné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních, ani prostý odkaz na argumentaci uvedenou v odvolání těmto požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nemohl zabývat.

15. Žalobce dále k výše uvedeným skutkovým a právním závěrům žalované jen velmi obecně namítl, že správní orgán chybně na projednávaný případ neaplikoval ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a bez zpochybnění skutkových závěrů pouze zopakoval, že byl na území České republiky vyslán svým polským zaměstnavatelem, společností O. T., sp. z o.o., za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost V. T. s.r.o., a proto nepotřeboval pracovní povolení. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky k výše popsanému zevrubnému právnímu posouzení provedenému žalovanou. S takto obecně formulovaným žalobním bodem se soud vypořádá taktéž pouze v obecné rovině (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 - 78, bod 32).
16. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce vykonával v provozovně R. závislou práci. Žalobce vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Stěžejní otázkou však zůstává, zda žalobce práci vykonával pro svého polského zaměstnavatele, který ho na území České republiky pouze vyslal, přičemž svou hlavní činnost vykonával u tohoto zaměstnavatele v Polsku, nebo naopak se jednalo o poskytnutí pracovní síly agenturou práce s cílem začlenění žalobce na český pracovní trh (a tedy, zda za dané skutkové situace potřeboval k výkonu práce na území ČR příslušné povolení k zaměstnání, či nikoli).
17. Žalovaná po provedeném dokazování uzavřela, že se v případě žalobce nejednalo o vyslání pracovníka v rámci poskytování služby, ale o zastírání agenturního zaměstnávání. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností O. T., sp. z o.o., a to dne 1. 1. 2017, stejného dne uzavřel dodatek k pracovní smlouvě, dle něž výkon práce bude mimo jiné prováděn na adrese X, P. (adresa provozovny R.). Podle své výpovědi žalobce přicestoval do ČR dne 10. 2. 2017 za účelem práce ve společnosti R. s.r.o., uvedl, že pracovní dokumenty podepsal až v ČR, přitom však datace pracovních dokumentů je 1. 1. 2017, soudu se jeví pravděpodobné, že tyto pracovní dokumenty byly podepsány v ČR později než 1. 1. 2017, nelze vyloučit, že byly vyhotoveny účelově, k zastření skutečného stavu. Výpověď žalobce byla velmi neurčitá v tom, že nevěděl, pro jakou společnost v Polsku pracoval, nevěděl, jaké dokumenty podepsal, a kdo mu je předložil, nevěděl, kdo mu práci v ČR zajistil (a to ani jméno, ani státní příslušnost této osoby), ani jméno osoby, která jej zde do práce přijala. Přes tyto rozpory a určité nejasnosti je však podstatné, že z výpovědi žalobce i z předložených listin a záznamu o provedené kontrole vyplývá, že žalobce vykonával závislou práci dne 9. 3. 2017 na adrese X, P., v provozovně R. společnosti V. P. s.r.o., přitom ze spisového materiálu nevyplývá, že by tato činnost spadala pod výjimku ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (ve světle judikatury NSS). Z listin předložených samotným žalobcem vyplývá, že na území Polska pro společnost O. T., sp. z o.o., vůbec nepracoval, natož aby zde pro tuto společnost vykonával svou hlavní činnost a byl na území ČR pouze vyslán. Všechny zjištěné skutečnosti (řetězení smluvních vztahů zainteresovaných společností, kontrola práce žalobce zaměstnanci společnosti V. P., plánovaný dlouhodobý výkon práce v provozovně R. atd.) svědčí o vyslání žalobce na český pracovní trh, aniž by žalobce kdy pracoval pro společnost O. T., sp. z o.o. Dle městského soudu tedy lze uzavřít, že vyslání žalobce do ČR představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobce plnil úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využil. Jedná se proto o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly, tedy službu ve smyslu čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie. V případě žalobce však vyslání představovalo agenturní zprostředkování práce, na nějž dle citované judikatury nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaná tak dle názoru městského soudu postupovala správně, jestliže na daný případ aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

18. Odkazoval-li žalobce na vyjádření Evropské komise, toto není pro danou věc relevantní, neboť obsahuje pouze obecné závěry bez konkrétních vazeb na skutkové okolnosti posuzovaného případu.
19. Závěry popsané žalovanou odpovídají judikatuře NSS, která vychází ze zcela shodného skutkového základu, neboť v rámci akce „R. 2017“ bylo v provozovně R. kontrolováno několik desítek zahraničních zaměstnanců s polským vízem typu „D“. Lze odkázat na judikaturu NSS, která se danou problematikou zabývá, především na rozsudky ze dne 6. 9. 2018 č. j. 9 Azs 278/2018 - 19, ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 549/2018 - 14, ze dne 5. 4. 2018 č. j. 1 Azs 450/2017 - 26, nebo ze dne 31. 5. 2018 č. j. 4 Azs 134/2018 - 18. Z novějších rozhodnutí NSS lze odkázat i na rozsudek ze dne 11. 12. 2020 č. j. 5 Azs 322/2018 - 18. (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Obdobné případy související s výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti též rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, případně ze dne 5. 4. 2018 č. j. 1 Azs 450/2017 - 26.
20. Z uvedené judikatury plyne závěr, že v případě, kdy polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která zaměstnanci ze země mimo Evropskou unii pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky (a to i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenou pracovní smlouvou mezi polským zaměstnavatelem a cizincem a smlouvou o poskytnutí služeb mezi polskou a českou společností), nelze na tuto situaci aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ve výše uvedeném rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, pak soud uvedl: *„Členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.“*
21. V rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 19, NSS přezkoumal obdobné smluvní vztahy a dospěl k závěru, že *„i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD- TEMYRTRANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.) společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“* V dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 133/2019 - 34, zdejší soud ve skutkové obdobné věci konstatoval, že *„smyslem smluv uzavřených mezi polskými a českými společnostmi bylo začlenit stěžovatele na český pracovní*

trh (...) Způsob, jakým jednotlivé společnosti na základě uzavřených smluv začlenily stěžovatele na český pracovní trh, tak měl zjevně posloužit pouze jako prostředek k tomu, jak obejít právní předpisy chránící nejen český pracovní trh, ale i vysílané zaměstnance ze třetích zemí“.

22. Tyto závěry lze vztáhnout i na projednávaný případ. Společnost O. T. fakticky působila jako agentura práce vysílající pracovníky na práci do České republiky. Předložené smlouvy pouze zastíraly faktický stav. Společnost O. T. žádnou konkrétní zakázku neplnila, své zaměstnance neinstruovala, nebyli pod jejím vedením; předmětem činnosti této společnosti bylo pouze dodání pracovníků na český pracovní trh. Žalobce svou hlavní činnost neprovozoval ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele, nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 výše uvedeného rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva Evropské unie či ze žalobcem akcentovaného vyjádření Evropské komise. K tomu viz také výše zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, dle něhož „*předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní*“. Evropská komise v tomto vyjádření nehodnotila skutkové okolnosti dané v nynější věci, vyjadřovala se pouze k možnostem vysílání pracovníků ze třetích zemí s pravidelným a obvyklým výkonem práce u zaměstnavatele usídleného v jiném členském státě; to však není případ žalobce.
23. Žalobce dále namítal, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a současně odložit vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění. Soudu však není zřejmé, proč by měla žalovaná takto postupovat, jestliže žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění řádným opravným prostředkem, který má suspenzivní účinek (tedy byla odložena též vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění). V rámci řízení o odvolání se přitom posuzuje soulad prvostupňového rozhodnutí se zákonem v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). V situaci, kdy žalovaná shledala podané odvolání nedůvodným, což řádně odůvodnila, nebylo na místě, aby posléze zahájila přezkumné řízení, v němž by se znovu zabývala týmiž otázkami. Pokud jde o námitku, že správní orgán měl odložit vykonatelnost rozhodnutí, Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a dodává, že na rozhodnutí správního orgánu se pohlíží jako na zákonné a správné, dokud není soudem rozhodnuto o opaku. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat, že vykonatelnost rozhodnutí neodložil.
24. Pokud šlo o druhé napadené rozhodnutí, je toto svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislým na výroku ve věci samé, tj. na rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15, a v něm citovaná judikatura). Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalované o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat toliko ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve věci samé (o vyhoštění), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti druhému napadenému rozhodnutí (o nákladech řízení).

25. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadená rozhodnutí nezákonnými, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně